

Sygn. akt II Ka 753/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r.

sprawy **M. U., T. U. i D. U.**

oskarżonych z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 27 września 2016 r. sygn. akt II K 386/14

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że za podstawę wymierzonej kary pozbawienia wolności wobec D. U. przyjmuje art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk i w zw. z art. 4 §1 kk,

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. U. kwotę 205 złotych, T. U. 105 złotych, D. U. 335 złotych oraz od oskarżyciela posiłkowego A. K. kwotę 65 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II Ka 753/16

UZASADNIENIE

M. U., T. U. i D. U. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 06 maja 2014r. w Ż. gm. K., pow. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udziału w pobiciu A. K. w ten sposób, że M. U. wraz z T. U. trzymały go za ręce, a D. U. w tym czasie uderzał go pięściami po twarzy, w wyniku czego spowodował u niego obrażenia ciała w postaci: wieloodłamowe złamanie przedniej ściany zatoki czołowej prawej z przemieszczeniem i wgnieceniem odłamów, złamanie tylnej ściany zatoki czołowej prawej z nieznacznym wgnieceniem odłamu kostnego, złamanie przedniej ściany zatoki czołowej lewej, wieloodłamowe złamanie stropu oczodołu lewego, złamanie w obrębie przegrody między zatokami czołowymi, wieloodłamowe złamanie kości sitowej, krwiak okularowy oka prawego, niewielkiej rany tłuczonej nasady nosa powodujących naruszenie czynności jego narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, przy czym naraził A. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk w stosunku do M. U. i T. U., zaś w stosunku do D. U. o czyn z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 27 września 2016r.:

I. oskarżonych M. U., T. U. i D. U. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i za to:

- oskarżone M. U. i T. U. na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazał, zaś na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 58 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył im kary grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwoty: 20 złotych wobec M. U. i 10 złotych wobec T. U.;

- oskarżonego D. U. na podstawie art. 158 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazał, zaś na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. 11 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. U. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 4 lat i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego D. U. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonych solidarnie na rzecz pokrzywdzonego A. K. kwotę 5.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

V. zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. K. po 1.230 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

VI. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty: od M. U. 200 złotych, od T. U. 100 złotych, od D. U. 150 złotych oraz obciążył ich poniesionymi w sprawie wydatkami w kwotach: 700,04 złotych M. U., 133,04 T. U. i 292,04 D. U..

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonych i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Obrońca oskarżonych zaskarżył wyrok w całości i wyrokowi temu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wydanego wyroku:

1. art. 7, 410 kpk poprzez dokonanie nieprawidłowej wybiórczej oceny materiału dowodowego w zakresie zeznań pokrzywdzonego, E. K., J. K. oraz wyjaśnień oskarżonych oraz dokumentu obdukcji lekarskiej T. U. z 07 maja 2014r. w zakresie jakim umniejszona została rola A. K. w zdarzeniu, jak również nieprawidłowo oceniono rolę i obecność M. U.;

2. art. 193 § 1 – 2 kpk, 201 kpk oraz 366 § 1 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii zakładu medycyny sądowej na okoliczność precyzyjnego określenia czy obrażenia doznane przez A. K. mogły powstać na skutek urazu biernego zwłaszcza w kontekście tego, że upadł on na ziemię,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania wyroku, a wynikający z naruszenia przepisów postępowania, a wyrażający się nieprawidłowym uznaniem, że oskarżeni dopuścili się występku pobicia A. K. podczas gdy brak ku takiemu wnioskowi dostatecznych dowodów.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie wszystkich oskarżonych od zarzutu popełnienia czynu z art. 158 kk, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu w Węgrowie.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych M. U. i T. U. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt I dotyczącym wymiaru kary oraz w pkt IV w zakresie przyznanego przez Sąd zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 46 § 1 kk na rzecz pokrzywdzonego A. K.. W wyżej wskazanym zakresie wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kar wymierzonych oskarżonym M. U. i T. U. oraz rażąco niewspółmierność obowiązku naprawienia szkody orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego A. K., polegającą na orzeczeniu względem M. U. kary samoistnej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, zaś względem T. U. kary samoistnej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda oraz solidarnie od oskarżonych M. U., T. U. i D. U. na rzecz A. K. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, podczas gdy okoliczności sprawy wskazywały, że zasadne byłoby wymierzenie oskarżonej M. U. kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, oskarżonej T. U. kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata oraz zasądzenie na rzecz A. K. solidarnie od oskarżonych kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Mając powyższe na uwadze pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie M. U. i T. U. kar w w/w wymiarze i zasądzenie na rzecz A. K. solidarnie od oskarżonych kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonych poparł swoją apelację i wnioski w niej zawarte.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego poparł swoją apelację i wnioski w niej zawarte oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonych.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Oskarżony D. U. wniósł o uniewinnienie

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcy oskarżonych są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej zarzutów obu apelacji, uznał je za chybione natomiast samo wniesienie środków odwoławczych pozwoliło na skorygowanie zaskarżonego wyroku w zakresie podstawy prawnej wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 457 § 2 kpk, wobec tego, że apelacja obrońcy oskarżonych uznana została za bezzasadną i brak jest ze strony w/w skarżącego wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, nie zachodzi konieczność ustosunkowania się do zarzutów wskazanych w tej apelacji przy sporządzaniu przedmiotowego uzasadnienia.

Mając na uwadze, że apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynów oskarżonych oraz ich winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia należało poprzestać tylko na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w tym zakresie. W podobny sposób ocenić należy trafność wymierzonych wobec oskarżonych kar oraz wysokość orzeczonego od nich solidarnie na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, co czyni zarzut apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego za chybiony. Wymierzone oskarżonej M. U. i T. U. kary grzywny, czynią zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i n. Odpowiadają one stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględniają właściwości i warunki osobiste oskarżonych, rodzaj wyrządzonej przez nich szkody, a także uwzględniają cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Tym samym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, żeby kwestionować rodzaj i wymiar orzeczonych wobec oskarżonych kar. Podkreślić bowiem w tym zakresie należy, iż oskarżone nie były uprzednio karane sądowo, a

ich rola w zakresie przypisanego im czynu nie była wiodąca, w przeciwieństwie do roli jaką odegrał w nim D. U.. Pokrzywdzony w toku swoich zeznań kategorycznie stwierdził, iż obie oskarżone tylko go przytrzymały za ręce, a ciosy wymierzał mu tylko D. U.. Powyższe okoliczności musiała zatem znaleźć wyraz w zróżnicowaniu kar orzeczonych wobec sprawców czynu z dnia 06 maja 2014r.

Reasumując w powyższym zakresie stwierdzić należy, iż wymierzone oskarżonym M. U. i T. U. kary uwzględniają cele, jakie powinny spełniać, w szczególności czynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Wymierzone w ten sposób kary są współmierne do stopnia zawinienia obu oskarżonych, wystarczające do tego, by podziały na nie powstrzymująco i uświadomiły im nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Spełnią również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Sąd Odwoławczy nie podzielił także zarzutu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dotyczącego wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę orzeczonego solidarnie od oskarżonych. Podniesienia w tym zakresie wymaga, iż wprawdzie pokrzywdzony domagał się kwoty trzykrotnie wyższej od kwoty orzeczonej przez Sąd I instancji, jednakże żądanie to było zbyt wygórowane, przyjmując, iż adekwatną do cierpień jakich doznał w wyniku przedmiotowego zdarzenia A. K. będzie kwota 5.000 zł. Wskazać w tym miejscu należy, że orzekając o wysokości zadośćuczynienia sąd powinien mieć na uwadze całokształt okoliczności odnoszących się do zdarzenia, rodzaju obrażeń ciała, długotrwałości leczenia, konieczności korzystania z pomocy innych osób i poczucie krzywdy. Sąd I instancji miał te okoliczności na względzie, o czym przekonują motywy pisemne wyroku. Sąd Rejonowy wskazał, że wprawdzie pokrzywdzony po przedmiotowym zdarzeniu był przez kilka dni hospitalizowany, jednakże doznane przez niego obrażenia miały charakter przejściowy, a odczuwane przez niego dolegliwości z tym związane ustąpiły. Nie bez znaczenia dla powyższego pozostaje także tło przedmiotowego zdarzenia w postaci rodzinnego konfliktu i fakt pozostawiania stron niniejszego postępowania w bliskich relacjach rodzinnych.

Sąd Odwoławczy podzielając stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie ustaleń faktycznych, winy oskarżonych oraz represji karnych przewidzianych dla nich za przedmiotowy czyn, uznał za niezbędne skorygowanie zaskarżonego wyroku w zakresie podstawy prawnej wymierzenia D. U. kary pozbawienia wolności. Oskarżony został skazany za czyn z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, tymczasem podstawę prawną wymierzonej mu za ten czyn kary winien stanowić art. 157 § 1 kk w zw. art. 11 § 3 kk i art. 4 § 1 kk, bowiem przestępstwo określone w art. 157 § 1 kk jest zagrożone surowszą sankcją niż czyn z art. 158 § 1 kk. Z tych względów, Sąd Okręgowy skorygował w tym zakresie zaskarżony wyrok, utrzymując go w pozostałej części w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), obciążając nimi w stosownej wysokości oskarżonych i oskarżyciela posiłkowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.